

JYTin uutudessa lähes 20 näyttelijää

Mansikkapellot, surrealistisesti

TEKSTI: JUHA MÄKINEN
KUVA: TUUKKA RÖNNKÖ

MUMMOJA, HUORIA ja mansikanpoimintaa. Muun muassa näistä aiheista rakentuu Jyväskylän ylioppilasteatterin kevätkauden päätuotanto *Kerreejt*.

Ohjaaja **Laura Häkkinen** rehki itse kolme viikkoa Suomenjoen mansikkapelloilla pari kesää sitten. Kokemus inspiroi kirjoittamaan näytelmän. Häkkinen hyödynsi luomistyössä muun muassa omia päiväkirjamerkintöjään.

"Ei mansikanpoiminnasta minulle traumoja jäänyt. Olihan se raskasta, mutta en kärsinyt, vaan olin pikemminkin positiivisesti yllättynyt."

Kerreejt on JYT-mittapuulla poikkeuksellisen iso tuotanto, sillä lavalla nähdään peräti 19 näyttelijää. Suurin osa heistä on uusia JYT-kasvoja, vaikka teatterikokemusta muilta lavoilta onkin. Häkkinen mukaan ison lauman ohjastaminen on ollut yllättävänkin helppoa.

Näytelmän kokoluokkaa kuvastaa osaltaan sekin, että työryhmään on ilmestynyt ohjausassistentin titteli, jota kantaa **Kaisa Mattila**.

"Olen seurannut esimerkiksi näyttelijöiden kohtaamista rooleissaan, äänenkäyttöä, vaihtoja ja lavalta poistumisia", toteaa Mattila tehtävästään.

TANSSIKOHTAUKSILLA on Kerreejissä varsin iso merkitys – miten iso, se oli ohjaajallekin vielä pari viikkoa ennen ensi-iltaa epävarmaa. Koreografioista vastaa tanssiteatteri Krampissa vaikuttava **Raisa Pylkkö**.

"Tanssikohtaukset ovat aika lyhyitä, ne lomittuvat muun toiminnan sekaan.

Kikillä (Elsa Kalervo) on jännät paikat mansikkapelloilla.

Tanssilla voidaan ihan yhtä lailla viedä tarinaa eteenpäin kuin puheellakin", Pylkkö kertoo.

Kerreejien surrealistisilla mansikkapelloilla nähdään muun muassa Tolstoi, Bunuel, Marx ja Lenin. Lieneekö kyseessä nyt poikkeuksellisen sivistynyt teatteriesitys, joka vaatii katsojaltakin erityistä lukeneisuutta?

Haastateltavien naurunremakasta päätellen ei.

"Vaikka mukana on tärkeitä historial-

lisia henkilöitä, tässä näytelmässä lyödään lekkeriksi kaikki, mikä voidaan", toteaa **Elsa Kalervo**, joka esittää näytelmän päähenkilö Kikiä.

Kalervon mielestä Kerreejt on pohjimmiltaan kasvu- ja sopeutumistarina, jossa "hämmäntynyt nuori löytää itsensä vielä hämmäntyneempänä." Tarinan keskiössä on työ ja nuorten suhtautuminen työhön.

"Hirveä määrä hahmoja tekee samaa työtä, mutta heillä on siihen hyvin eri-

laisia suhtautumistapoja. Jotkut suhtautuvat siihen intohimoisesti ja toiset halveksivasti", Kalervo erittelee.

Ohjaaja Häkkinen sanoo harjoitusprosessin aikana löytäneensä ainakin yhden vastauksen kysymykseen, miksi työtä kannattaa tehdä:

"Koska sitä on tosi kiva tehdä porukalla!"

Kerreejien ensi-ilta torstaina 25.3. Ilkivissä. Esitykset jatkuvat toukokuun alkuun saakka.

kolumni

Minusta tulee isona...

HALUAISIN OLLA urheilutoimittaja. Yhdestä yksinkertaisesta syystä: sain luvan kanssa kysellä ihmisiltä asioita, jotka ovat jo pitkään mieltäni askarruttaneet.

Ensimmäisen kyselymatkani ajoittaisin Jypin ja Jokereiden ottelupäivään. Jokerivalmentaja Hannu Jortikalta kysyisin, että mitenkas terveys kaiken kohkaamisen ja raivoamisen keskellä voi, hän kun elää jääkiekossa mukana koko sydämellä? Jaäköhän siitä vapaa ajalle tai perheelle yhtään ainuttä sykettä? Samalla vaivalla voisin udella Jypin valmentajalta Matti Alatalolta, jotta miltä se tuntuu, kun muilla joukkueilla on moninkertainen pelaajabudjetti, eikä se omakaan palkka varmaan yllä Jortikan tasolle, vaikka kyseessä on sama työ? Niin että harmittaako yhtään ja hiipiikö katkeruus koskaan puseroon?

Ja jos hallin käytävällä vastaan sattuisi tulemaan nykyisin Jokereita edustava, mutta ikävästi tällä hetkellä loukkaantunut Sami Helenius, niin häntä vaivaisin tiedustelemalla, miltä mahtoi tuntua NHL-ura, jonka päätarkoituksena oli toisten pelaajien lyöminen paljain käsin, tahallisesti, vahinkoa aiheuttaen. Ja lisäksi vielä sen voisinkin kysyä, että tuottiko teosta kymmenminuuttisella selviäminen itseensäytyyväisen tunteen, että oliko sellainen olo, että tulipa hommat tehtyä huolella?

Hyvän säkän sattuessa hallista poistuessani törmäisin vielä MTV 3:n pirteään juontajatiimiin Mika Saukkonen, Timo Julita ja Mikko Grönman. Heiltä olen aina halunnut kuulla, että ovatko ne oranssi pikkutakit heidän mielestään aivan älyttömän tyylkkäitä?

Toisen jutuntekoreissuni tekisin formulamaailmaan. Grid girlit kainaloissani sulautuisin hienosti joukkoon ja voisin heitellä kysymyksiä maailmantähdille vaivattomasti. Kimi Räikköselä tiedustelin, että onko hän huomannut kuinka hänen muuten niin elegantit haarinsa lököttävät persauksista? Hieman onnistuneemmalla leikkauksella pakarat pääsisivät paremmin oikeuksiinsa ja naispuoliset formulafanit (mikeivät miehetkin) olisivat piirun verran tyytyväisempiä.

Varikkoalueella tapaisin todennäköisesti myös toimeliaan varikkotoimittajan, Timo Pulkkinen. Olen aina ihailnut hänen intohimoista suhdettaan työhönsä. Hän näyttää aina olevan aidosti tohkeissaan asiastaan, kuin olisi pistoksen saanut. Häneltä olisi mahtavaa saada vinkkejä siitä, kuinka moinen itsepsykykaus onnistuu? Miten ihmeessä kolmeasataa kiitävät ja mielelöntä mekkalaa pitävät "autot" sekä puustaveistetyt, samoja kolmea lausetta toistelevat kuskit voivat herättää moisen tunteen palon? Ehkä myös ohimennen kysäisisin Timolta, jotta kuinka kuuluu vai? Pakostikin sellaisessa ujelluksessa ovat korvat kovilla. Saaneeko Timo edes meluisan työn lisää?

Näiden kahden reissun jälkeen olisi tiedonjanoni tyydytetty, joten toimittajanurani taitaisi lopahtaa lyhyeen. Siitä tuskin kovin moni olisi pahoillaan.

MATTI TULLA

DEMONI.

Demoni-palsta esittelee pieniä, vielä suhteellisen tuntemattomia yhtyeitä. Levyjä voi lähettää osoitteeseen: Jylkkäri / Demoni, Keskussairaalan tie 2, 40600 Jyväskylä

KEVÄÄN TOISEKSI VIIMEISET VEDOT

Jälleen levysoittimeeni päätyi hyviä pieniä rykäyksiä. Muistutukseksi kaikille yhtyeille, että Demoni arvostelee kevään viimeiset levyt numerossa 7. Mutta tässä ensin nämä.

The Sun Machine: the saddest summer of them all (2001)

Kaisu Hakoma (laulu), Lauri Kuosa (kitara, laulu), Jyri Holttinen (koskettimet), Pekka Ranta (basso), Pekka Seppänen (rummut)
Yhteystiedot: lauri.kuosa@cc.jyu.fi

Nimikin jo kertoo että poppiahan tämä on. Parhaimmillaan The Sun Machine on hitaammassa kappaleissa, joissa melodiat pääsevät parhaiten esille. Erityisesti laulaja **Kaisu Hakoma** hoitaa mallikkaasti oman osuutensa. Yhtye kertoi saatekirjeessään etsineensä normaalia hiukan poikkeavampia sovituksellisia ja soitannollisia ratkaisuja, mutta mitään erikoisempia kikkailuja ei ainakaan tällä äänitteellä ole kuuluttavissa. Levyä vaivaa jonkinlainen pidättyväisyys, nimittäin

jostain syystä nopeimmat kappaleet eivät oikein lähde lentoon, vaan jokin jarruttaa ja pitää ne tiukasti maassa.

+ kauniita ja hyviä slovereita
+ vaikuttaa osaavalta porukalta
- lisää meininkiä
- jostain syystä levy jää tunnelmaltaan aika kaukaiseksi

Wiidakko: Sekunnin (2004)

Ei kokoonpanotietoja.
Yhteystiedot: <http://www.wiidakko.com>, kontakti@wiidakko.com

Wiidakko on uusi yhtye tällä palstalla, mutta soittajilla on takanaan jo pitkä historia. Ja sen kuulee! Voimakasta pop-rockia ja iskeviä kertosaiteita. Siinä on Wiidakon resepti, joka tuntuu toimivan erityisen hyvin. Demon aloittaa kappale *Liity nyt minuun*, jolle soisi radiosoittoaakin, sillä sen verran tyylikkäästi homma hoituu. Suomenkielisuuden voi laskea Wiidakon vahvuudeksi, sillä tällä tavoin yhtye erot-

tuu helposti edukseen muista vastaavanlaisista rytkkeistä. Ei minulla kyllä ole oikein mitään valittamista tästä. Hyviä biisejä, hyvät soundit ja kaiken kaikkiaan hyvä bändi.

+ loistava kokonaisuus
+ biisit tykittää satasella
+ kaikella tavalla hittiainesta
- hmm...

Skeema: Maisemointi (2003)

Pantse (puheosuudet), Tuomo Tuhatkasvo (ohjelmointi, koskettimet ja laulu), Eeros (lyömäsoittimet)
Yhteystiedot: panu@cc.jyu.fi

Kehitystä on todellakin tapahtunut tälle posselle. Edelliseen demon (Suojaamatonta settiä, 2002) verrattuna biiseihin on tullut sitä groovea, jota kaipailinkin. Tällä kertaa yhtye käytti nauhoituksissa aikaisempaa enemmän "oikeita" soittimia, ja ehkäpä juuri siksi *Maisemointi*-ep:n biisit lähentelevät paljon Tulenkantajia. Skeema on

lisännyt perinteiseen hiphoppiin kunnon meininkiä, ja homma pysyy tiukasti kasassa. Välillä rap-osuudet kuulostavat hiukan valjuilta ja **Pantse** räppää hiukan liian nopeasti, joten sanotukset jäivät hiukan hämärän peittoon. Mutta eivät ne siltikään kokonaisuutta kaada. Hyvää matskua!

+ todella groovea musiikkia
+ loistavat taustat värityvät mukavasti räppiä
+ ehjä kokonaisuus myös levynä
- välillä rap-osuuksia häiritsevä tietty valju meininki

PETRUS KOSKIMIES

